

**VATAN SAVUNMASINDA
İŞÇİ SINIFI**

Yıldırım Koç

İŞÇİ-SENDİKA BÜROSU

VATAN PARTİSİ

Baskı
Sözkesen Matbaacılık Tic. Ltd. Şti. – ANKARA
Tel: (312) 395 21 10 – 395 59 07
Faks: (312) 395 61 07

İŞÇİ – SENDİKA BÜROSU

yükseldi. İnsanlar, internet, televizyon ve radyo aracılığıyla dünyadaki gelişmelerden anında haberdar oluyor. Gazete ve kitap okuma alışkanlığı arttı. İnsanlar ülkenin bir yerinden diğer bir yerine ve hatta yurt dışına kolaylıkla gidebiliyor. İç göçler farklı etnik köken ve inançlardan insanları iç içe geçirdi. Artık insanlarımızın büyük bölümü kendilerini "Türk milleti"nin bir parçası olarak görüyor. Bugün hâlâ Kurtuluş Savaşımızın, mazlum milletlerin emperyalizme karşı ilk başarılı mücadelesini vermiş olmanın gururunu ve onurunu yaşıyoruz.

Ancak bugün de emperyalistlerin daha ince yöntemlerle yürüttüğü bir saldırıyla karşı karşıyayız.

Vatan Mücadelesinin İşçi Sınıfıyla Ne İlgisi Var?

Günümüz koşullarında vatanımızı emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin saldırılarına karşı korumanın yolu, öncelikle ücretlilerin haklarının savunulmasından geçiyor.

Diğer taraftan, nüfusun yüzde 70'ini oluşturan ücretliler de haklarını koruyabilmek için vatanımızı koruma mücadelesine katılmak durumunda.

Emperyalistler ve ülkemizdeki yerli işbirlikçileri henüz canımıza kastetmiyor; ancak akıllı bir kişi, emperyalistlerin günümüzde de nasıl temel değerlerimiz, malımıza, haklarımıza kastettiğini görmektedir.

Özelleştirmelere karşı mücadelede gelişen slogan bu doğrultudaydı. Tekel işçileri, "Tekel vatandır, vatan satılmaz" sloganını atıyorlardı. Yatağan'daki ma-

Türkiye'yi Nasıl Günler Bekliyor?

Türkiye'yi zor günler bekliyor. Emperyalist güçler Türk milletini veya Türkiye halkını etnik kökenlerine veya inançlarına göre bölerek birbirine kırdırmak istiyor. Diğer amaçları da Türkiye'yi bölüp parçalamak.

Bu saldırıya hangi güçle nasıl karşı koyacağız?

İstiklal Savaşımız sırasında halkın yüzde 80'inden fazlası köylerde yaşıyordu. Köylülerin büyük çoğunluğu kendi tarlasını eken, kendi bahçesinde meyve yetiştiren, kendi koyununa ve ineğine bakan küçük üreticiydi. Bir bölümü de toprak ağalarının yarıcısı veya marabasıydı. İnsanların çok büyük bölümü eğitimsizdi; okuma yazma bile bilmiyordu. İnternet, televizyon, radyo ve hatta gazete ve kitap bile yoktu. Ulaştırma olanakları çok azdı; köyler ve kentler birbirinden büyük ölçüde kopuktu. Köylerin dünyayla bağlarını, askere ve sınırlı sürelerle çalışmak amacıyla kentlere gidenler oluşturuyordu. Ortada bir Türk milleti yoktu. İnsanlar kendilerini inançlarına, aşiretlerine, kökenlerine göre tanımlıyordu. Osmanlı Devleti Birinci Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkmıştı; herkeste büyük bir yalınlık ve yorgunluk vardı.

Böyle bir Türkiye'de halkın harekete geçirilebilmesi ancak düşmanın açık işgaliyle, insanların canına, namusuna ve malına doğrudan saldırısıyla mümkündü. Mustafa Kemal Paşa'nın önderliğindeki mücadele, bu nedenle, mucizevi bir başarıdır.

Günümüzde halkımızın yüzde 80'i şehirlerde yaşıyor. Halkımızın yüzde 70'i de geçimini işgücünü satarak sağlayan, bir başkasına ait işyerinde ücret karşılığında çalışan insanlardan oluşuyor. Eğitim düzeyi

VATAN SAVUNMASINDA İŞÇİ SINIFI

den ve enerji işçilerinin sloganları da aynı niteliktedir.

Özetle, vatanımızı koruma mücadelesi ile ücretlilerin haklarını koruma mücadelesi birbirine yakından bağlantılıdır; biri olmadan diğeri olamaz.

Bu nedenle, ücretlilerin veya genel olarak işçi sınıfının sorunlarının ve mücadelesinin öğrenilmesi, vatanımızın ve milletimizin bütünlüğünün, ülkemizin bağımsızlığının sağlanması ve korunması açısından hayati önemdedir.

Sınıf Nedir?

Kendinizi düşünün. Çeşitli özellikleriniz var.

Belirli bir kökenden geliyorsunuz. Küçüklüğünüzden beri bu kimliğiniz veya aidiyetinizi biliyorsunuz. Avşar, Yörük, Türkmen, Kırmancı, Zaza, Nusayri, Laz, Çerkez, Abhaz, Tatar, Boşnak, Arap, Gürcü, vb. kökenli olabilirsiniz.

Belirli bir inançla yetiştirildiniz. Kendinizi dini inancınızla tanımlayabilirsiniz.

Küçüklükten itibaren veya belirli bir yaşa geldiğinizde bir siyasal tercihiniz oluşmuştur. Kendinizi bu siyasal görüşle de özdeşleştirebilirsiniz.

Bazen mesleğiniz önemlidir. Tornacısınız, mühendissiniz, şoförsünüz, hekimsiniz, elektrik teknisyenisiniz, öğretmensiniz, vb.

Bazı durumlarda büyüdüğünüz yöre ön plandadır; kişiliğinize bu özellik damgasını vurmuştur.

Ancak bir insanın kimliğinin belirlenmesinde en önemli özellik, geçimini nasıl sağladığıdır.

İnsanlar, geçimlerini nasıl sağladıklarına bağlı olarak, toplumsal sınıflara ayrılır.

"Sınıf" veya "toplumsal sınıf", sizin hayatınızı nasıl kazandığınıza göre belirlenir.

Toplumda Hangi Sınıflar Var?

Ana hatlarıyla baktığımızda, toplumda üç temel sınıf vardır.

Bazı insanlar, fabrikalara, tarlalara, dükkanlara sahip değildir. Geçimlerini sağlayabilmek için başkasına ait bir işyerinde ücret, yevmiye, aylık, maaş karşılığında çalışmak zorundadır. Bu kişilerin işgücünü veya emekgücünü satın alan kişi veya kuruluş değişiklik gösterebilir. Küçük işyeri de olabilir, büyük işyeri de. Kamu sektörü de olabilir, özel sektör de. Yabancı da olabilir, yerli de. İşgücünü veya emekgücünü satın alan kim olursa olsun, geçim için işgücünü satan insanlar benzer sorunlar yaşarlar. Bu insanlar bir toplumsal sınıf oluşturur. Bu insanlar arasında, eğitimlerine, çalıştıkları işyerine, vasıflılık düzeyine, işyeri kademesine ve benzeri etmenlere bağlı olarak farklılıklar vardır. Ancak onları birleştiren özellik, hayatlarını bir işverene işgücü satışı yoluyla kazanmalarındır. Geçimini bu yolla sağlayan insanlar **işçi sınıfını** oluşturur.

Binlerce yıl önce insanlığın sınıflı topluma dönüşmesiyle birlikte bazı kişiler ücret karşılığında başkaları için çalıştı. Ancak bir ücret karşılığında çalışarak geçimini sağlayanların ekonomide ve toplumsal yaşamda hakim güç olması, kapitalizmdir. Kapitalizm, üretim araçlarının büyük bölümünün sermayedar sınıfın özel mülkiyetinde olduğu bir ekonomik sistemdir.

4

ha uzun süre çalışıyorlar. Ancak bu kişilerin gelirleri de işgücü satışından elde edilen ücret değil. Belirli bir ürün üretiyorlarsa, bu ürünü sattıklarında aldıkları para kendilerine ait. Bir hizmet sunuyorlarsa, bunun karşılığında aldıkları para da onları.

Gerek köylerdeki küçük üreticilere, gerek kentlerdeki esnaf ve sanatkara, "**küçük burjuvazi**" diyoruz. Bu insanların geçimlerini sağlama, hayatlarını kazanma biçimleri özde aynı. Bu nedenle bu insanlar da ayrı bir toplumsal sınıf oluşturuyor.

Toplumu Sınıflara Bölmek Doğru mu?

İnsanları sınıflara bölmek kötü bir şey değil mi?

Biz insanları sınıflara bölmüyoruz. İnsanları sınıflara, içinde yaşadığımız kapitalist düzen bölüyor. Biz yalnızca bu insanları geçim sağlama biçimine göre isimlendiriyoruz.

Biz kabul etsek de, reddetsek de, geçimlerini işgüçlerini bir işverene satarak sağlayan işçi sınıfı var.

Biz farkında olsak da olmasak da, işçilerin işgüçlerini satın alarak onların ürettiği ürünlere veya sunduğu hizmetlere sahip olan sermayedar sınıf var.

Kim ne derse desin, çalıştığı dükkana veya bahçeye kendisi sahip olan, kendisi çalışarak ürettiği ürünleri veya sundukları hizmetleri satarak geçim sağlayan küçük burjuvazi var.

6

Kapitalist sistemde bazı insanlar başkalarını çalıştırır. Bir işyerinin sahibi, doğrudan kendisi veya onun adına hareket eden yöneticiler aracılığıyla işçileri işe alır, onlara bir ücret öder ve onların ürettiği ürünlerin veya sunduğu hizmetlerin satışından elde edilen gelire el koyar. Fabrikanın, bankanın veya lokantanın sahibi kişiler de olabilir, şirket de. Ortada şirket varsa, şirketin ortakları bu durumdadır. Başkasının işgücünü veya emekgücünü satın alan ve onları çalıştırarak işletmenin elde ettiği geliri sahiplenen insanlara da **sermayedar sınıf, kapitalist sınıf** veya **burjuvazi** denir.

Bir de kendi hesabına çalışanlar ve onların aile bireyleri vardır.

Köyleri düşünün. Türkiye'de yüzbinlerce köylü, geçimini hayvancılıkla, çay veya şeker pancarı yetiştirerek veya diğer tarımsal faaliyetlerle sağlıyor. Bu insanlar kendi ağullarının, kendi tarlalarının, kendi bahçelerinin sahibidir. Yanlarında düzenli olarak ücretli işçi çalıştırmıyorlar. Kendi tarlalarında, bahçelerinde, ağullarında kendileri çalışıyorlar; ancak buraların sahibi de kendileri. Bu insanlar birer emekçi; ancak kendi üretim araçlarına da sahipler. Gelirleri, işgüçlerini bir başkasına satarak elde ettikleri ücret değil. Gelirleri, emeklerinin ürünü olan ürünlerin satışından elde edilen para.

Şehirleri düşünün. Türkiye'de yüzbinlerce esnaf ve sanatkar gününü kendisine ait bir işletmede geçiriyor. Bakkal, manav, kasap, kırtasiyeci, lokantacı, kahveci, terzi, tamirci, manifaturacı. Bu insanlar da emekçi. Bu insanlar bazen bir fabrikadaki işçiden da-

5

Sınıf Ayrımları

Her Zaman Bu Kadar Belirgin mi?

Ancak tabii ki gerçek hayat bu kadar net sınırlarla ayrılmış toplumsal sınıflardan oluşmuyor.

Esnafken iflas ederek işçileşen kişi de var; köyde hayvancılıkla geçinemeyince yılın yarısını büyük kentlerde inşaatlarda çalışarak geçiren de.

Ancak önemli olan, tüm karmaşıklığına karşın, kapitalist düzende çıkarları birbirinden farklı ve bazen çelişen veya çatışan toplumsal sınıfların varlığıdır. Günümüz Türkiye'sinde sayı, bilinç, mücadele eğilimi ve birikimi açısından bunların en önemlisi, işçi sınıfıdır.

Bu üç temel toplumsal sınıf dışında başka toplumsal tabakalar da vardır.

Üretimle hiç uğraşmadan büyük paralar kazanan büyük tüccarlar, bankacılar, tefeciler, araçlar da sermayedar sınıfa dahil edilebilir.

Geçmişte kendilerine yarımcılık, ortaklık veya marabalık eden yoksul köylüleri sömüren toprak ağaları günümüzde giderek kapitalist çiftçilere dönüşmektedir. Onlar da sermayedar sınıf içinde düşünülebilir.

Kiraya verdikleri binaların getirisiyle veya bankadaki paralarının faiziyle yaşayanlar da aynı niteliktedir.

Buna karşılık işsizler ve işçi/memur emeklileri, işçi sınıfı içinde değerlendirilmelidir.

Fabrikalar, bankalar, oteller, lokantalar, alışveriş merkezleri, dükkanlar, tarlalar, bahçeler, ağullar, kahveler, makineler, aletler birer üretim aracıdır.

7

Üretim araçlarına sahip olmayan ve geçimini işgücünü satarak, kendisini günün belirli saatlerinde, haftanın ve yılın belirli günlerinde bir işverene kiralayarak elde ettiği gelirle yaşamını sürdüren emekçiler işçi sınıfını oluşturur.

Üretim araçlarına sahip olan ve ancak kendileri de çalışan emekçiler, küçük burjuvazidir.

Üretim araçlarına sahip olan ve işçilerin işgüçlerini satın alarak onların ürettiği ürünlere sahip olanlar ise sermayedar sınıftır.

Hangi Kimlik Ne Zaman Ön Plana Geçer?

İnsanı diğer insanlarla ilişkilerinde güçlü kılan, insanın sorunlarının çözümüne katkıda bulunan hangi kimlikse, o kimlik öne çıkar.

Bir köyde yaşıyorsunuz. Tarlanıza buğday ekmişsiniz. Diğer köyün çobanı sürüsünü sizin ekininize sokmuş. Bir önceki gün de komşunuzun ekinine sokmuştu. Çobanla nasıl başedeceksiniz? "Bizim köyün ekinine davar soktular" kimliğini kullanacaksınız. Çobana ve onun arkasındaki diğer köye karşı kendi köylünüzü birleştireceksiniz. Bunun için köylünüzün kimliğini öne çıkaracaksınız.

İşsizsiniz. Bir cemaate katılıyor ve cemaat ilişkileri içinde bir iş buluyorsunuz. Aylar süren işsizliğin ardından evinizin ihtiyacını bir ölçüde karşılayabiliyorsunuz. Sizi o an güçlü kılan cemaat ilişkinizdir. Bu kimliği öne çıkarıyorsunuz.

Devlet dairesinde biraz karışık bir işiniz var. Sizin

8

Kapitalizm belirli aralıklarla ekonomik krizlere ve savaşlara yol açar.

Ekonomik krizler veya savaşlardan en fazla etkilenenler, yaşamını işgücü satışıyla kazanan insanlardır, işçi sınıfıdır.

Krizler veya savaşlar nedeniyle hayat şartları zorlaştığında veya daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için mücadele edildiğinde, belirli kimlikler işe yaramaz; tam tersine engel oluşturur.

Etnik kimlik işe yaramaz; çünkü etnik köken ilişkilerinde zenginler (sermayedarlar, toprak ağaları) hakimdir.

İnanç kimliği işe yaramaz; çünkü cemaat, tarikat, mezhep ilişkileri içinde de zenginler hakimdir.

Siyasi görüş, meslek, mezun olunan okul da bir yarar sağlamaz.

İşler kötü gittiğinde, damdan düşenin halinden damdan düşen anlar.

Kapitalist düzen krizler ve savaşlara yol açtığında, geçimini işgücü satışıyla sağlayan insanın dostu, geçimini işgücü satışıyla sağlayan diğer insanlardır. Aynı etnik kökenden, aynı inançtan, aynı meslekten, aynı siyasi görüşten, aynı futbol takımı taraftarından hayır gelmediği dönemde, doğal olarak sarıldığımız güç, ihtiyaç duyduğunuz özellik sınıf bilincidir. Hayat, siz belki farkında bile olmadan bu bilinci geliştirir ve öne çıkarır.

Diğer bir deyişle, sınıf bilinci ve dayanışması kitap okuyarak veya okulda öğrenilmez. Çok çeşitli özellikleri ve kimlikleri olan ve geçimini işgücünü satarak sağlayan insanlar, kapitalizmin yol açtığı olum-

10

etnik kökeninizden bir yetkili bu meseleyi halledebilecek durumda. Bu sorununuza çözümede etnik kimliğinizi kullanıyorsunuz.

Sermayedarsınız. Daha da büyüme, büyük ihaleler almak, çok para kazanmak istiyorsunuz. İktidardaki partiye katılıyor, onun militanlığını yapıyorsunuz. Gücünüzü artırmak için siyasi bir kimlik kazanıp, bunu öne çıkarıyorsunuz.

İnsan hayatta daima sorunlarla karşılaşılıyor. Bu sorunları aşabilmek için güç gerekiyor. Bazı durumlarda haklı olsanız da hakkınıza ulaşabilmek için güçlü olmanız gerekiyor. Size bu gücü hangi özelliğiniz sağlıyorsa, o kimliğinizi öne çıkarıyorsunuz.

Bazen bir cemaate katılarak veya Mason olarak bu güce ulaşıyorsunuz.

Bazen mesleğiniz, bazen mezun olduğunuz okul, bazen aşiretiniz size bu gücü sağladığında, o kimliğimize sarılıyorsunuz.

Sınıf bilinci de böyledir.

Sınıf Kimliği Ne Zaman Ön Plana Çıkar?

Başka kimlikleriniz veya aidiyetleriniz sorunlarınızın çözüme kavuşturulmasında yeterli olmadığında, sizin gibi işgücünü satarak geçimini sağlayan insanlara, işçi sınıfına ihtiyaç duyduğunuzda, sınıf bilinci oluşuyor.

Kapitalizm geliştikçe, geçimini işgücü satışıyla sağlayan insan sayısı ve bunların nüfus içindeki oranı artıyor.

9

suzluklarla boğuşurken, birbirlerini bulurlar, sınıf bilincine erişirler.

Sınıf bilinci, insanın sınıfına ihtiyaç duyduğu zaman oluşur.

Meslek ve Sınıf

Tarlanız veya dükkânınız yok. Geçiminizi, işgücünüzü veya emegücünüzü satarak sağlayacaksınız.

Haklı olarak iyi bir ücret, iyi çalışma koşulları, iş güvencesi istiyorsunuz.

60 yıl önce yaşasaydınız, bir lise diploması bunu size sağlayabilirdi.

40 yıl önce yaşıyor olsaydınız, bir üniversite diploması size bunları sağlayabilirdi.

Bu nedenle Türkiye'de yıllardır belirli mesleklerle sahip olmak insanlar açısından büyük güç kaynağıydı.

Mühendis bey, öğretmen hanım, doktor bey, hakim hanım olabilirsiniz, kapitalist düzen içinde sınıf bilincine, kimliğine ve dayanışmasına ihtiyaç duymadan, epeyce iyi yaşama ve çalışma koşullarına sahip olabilirsiniz.

Bu nedenle de meslek çok önemsenirdi.

Halbuki meslek ayrıdır, insanın geçimini sağlama biçimi ayrıdır.

Bir inşaat şantiyesinde (işgücünü satarak) geçimini sağlayan inşaat mühendisi, işçi sınıfındadır.

Kendisine ait bir proje bürosunda kendisi çalışarak geçimini sağlayan inşaat mühendisi, küçük burjuvazidir.

11

Bir inşaat şirketinin sahibi inşaat mühendisi, burjuvadır, kapitalisttir.

Bu inşaat mühendislerinin hepsi de bir meslek örgütü olan İnşaat Mühendisleri Odası'na üye olabilmektedirler.

Bir işyerinde ücret karşılığı çalışan bir avukat, işçi sınıfındadır.

Kendi avukatlık bürosunda müvekkillere hizmet sunan bir avukat, küçük burjuvadır.

Sahip olduğu avukatlık bürosunda bazı avukatları ücretli olarak çalıştıran bir avukat, sermayedardır.

Bu avukatların hepsi de bir meslek örgütü olan baroya üye olmak zorundadır.

Devlete veya bir özel kuruluşa ait bir okulda veya kursta çalışan ve işgücünü satarak geçimini sağlayan bir öğretmen, işçi sınıfındadır.

Özel ders vererek geçimini sağlayan bir öğretmen, küçük burjuvadır.

Özel bir okulun veya kursun sahibi olarak geçimini sağlayan öğretmen, sermayedar sınıftandır.

Bu ayrımı bütün meslekler için yapabilirsiniz.

Üniversite Diploması Hâlâ İşe Yarıyor mu?

İşgücünü satarak geçimini sağlayan inşaat mühendisi, avukat veya öğretmen, bir dönem, elindeki üniversite diploması veya mesleği sayesinde iyice bir gelire, günün koşullarında uygun çalışma ve yaşama koşullarına sahip olabiliyordu. Güçlerinin kaynağı meslekleriydi; meslek kimlikleri sınıf kimliklerinin önündeydi.

12

Şu, özelleştirilen işyerlerinden başka kamu kurum ve kuruluşlarına devredilen eski işçilerdir.

Bir insanın bağlı bulunduğu kanun, onun toplumsal sınıfını belirlemez. Eğer bu farklı kanunlara bağlı olarak çalışanlar, geçimlerini ağırlıklı olarak işgücünü satmaları karşılığında elde ettikleri ücret veya aylıkla sağlıyorlarsa, aynı toplumsal sınıftandır, işçi sınıfındadır.

Ücretlilerin Çalışma Koşulları Nedir?

Üretim araçlarına sahip olmayan, geçimini sağlayabilmek için bir işverene işgücünü satmak zorunda olan bir işçi, iş bulabildiğinde, önce ücretine bakar.

Eline her ay ne kadar para geçecektir?

İkramiye, sosyal yardım, çocuk parası var mıdır?

İşyerinde yemek verilmekte midir?

Bazı işyerlerinde olduğu gibi, giyim yardımı var mıdır?

İşçi bunları sorar.

Patron ise bu işçinin kendisine kaç para malolacağını hesaplar.

İşçinin eline geçen net ücret ile işçinin brüt ücreti arasında vergi, sosyal sigorta primi, işsizlik sigortası primi gibi kesintilerden kaynaklanan farklar vardır.

İşveren ayrıca sosyal sigorta işveren primi ile işsizlik sigortası primi de öder. Bunlara ilave olarak, işçinin yemeği, servisi, yan ödemeleri gibi ek maliyetleri de vardır.

İşveren de bunun hesabını yapar.

İşçinin ikinci sorusu, bu ücret karşılığında ne kadar süre çalışacağıdır.

14

Günümüzde bu insanların diplomaları veya meslekleri artık bir güç kaynağı olma özelliğini yitiriyor. Çalışma ve yaşama koşullarını korumak ve geliştirmek için kendileri gibi olanlara duydukları ihtiyaç her geçen gün artıyor. Önce kendi mesleklerinde işgücünü satarak hayatını kazananlar arasında bir dayanışma önem kazanıyor. Zaman içinde de işgücünü satarak hayatını kazanan tüm kesimlerle dayanışma ihtiyacı öne çıkacak. Sınıf bilinci, sınıfa ihtiyaç arttıkça, kendiliğinden gelişecek.

Sınıfımızı Kanunlar mı Belirler?

Peki, çalışma koşullarımızı belirleyen kanunlar ait olduğumuz toplumsal sınıfı belirler mi?

Hayır.

Türkiye'de geçimini işgücü satışından elde ettiği ücret veya aylıkla sağlayanlar farklı kanunlara bağlı olarak çalıştırılıyorlar.

Özel sektörde veya kamu kesiminde İş Kanunu, Deniz İş Kanunu, Basın İş Kanunu ve Türk Borçlar Kanununa bağlı olarak çalışanlara "işçi" denir.

Ancak bu kanunlara bağlı olmalarına karşın, özel sektördeki birçok büro çalışanı, kendisine "memur" demektir. Özel sektörde "memur" olunmaz. "Memur", kamu kesiminde, çoğunlukla da 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa bağlı olarak çalışanlardır.

Kamu kesiminde çalışanların bazıları "sözleşmeli personel"dir. Özel sektörde "sözleşmeli personel" yoktur.

Kamu kesiminde bir de "geçici personel" vardır. "4/C"liler olarak bilinen bu kişilerin büyük çoğunlu-

13

Patron için işçinin işyerinin kapısından girdiği saat önemlidir. İşçinin işyerine gelebilmek için harcadığı zaman, çalışma süresinden sayılmaz.

İşçi günde, haftada ne kadar süre çalışacaktır? Yıllık ücretli izin süresi ne kadardır? İşçinin çocuğu doğarsa doğum izni olacak mıdır? Mazeret izinleri var mıdır?

İşçinin sorması gereken üçüncü soru, iş güvenliğiyle ilgilidir.

Patron istediği zaman işçiyi işten çıkarabilecek midir? Patron istediği zaman, "muhasebeye git de hesabını kessinler!" diyebilecek midir? İşçi kendi isteğiyle işten ayrılırsa kıdem tazminatını alabilecek midir?

İşçinin dördüncü sorusu, işyerinde çalışma koşullarının belirlenmesinde işçinin haklarıdır. Patron işçiyi istediği işi yaptırabilecek midir? İşyerinde bir disiplin kurulu var mıdır?

Beşinci konu, işçi sağlığı ve iş güvenliğidir. İşçi, çalıştığı sürede iş kazası veya meslek hastalığı tehlikesi ile karşı karşıya kalacak mıdır? İşyerinde gerekli önlemler alınmış mıdır? Önlemlerin denetlenmesinde işçilerin söz hakkı var mıdır?

İşçileri ilgilendiren diğer konu ise sosyal güvenlidir. İşçi ve bakımına yükümlü olduğu kişiler hastalandığında sağlık hizmetlerinden ne ölçüde yararlanabilecektir? Meslek hastalığı ve iş kazası durumunda sağlanan hizmetler nelerdir? İşçi ne zaman ve hangi koşullarda yaşlılık aylığına hak kazanabilecek, emekli olabilecektir?

15

İşçilerin Çıkarları Patronların Çıkarlarıyla Uyusabilir mi?

Bu konularda işçilerin çıkarlarıyla patronların çıkarları çatışma içindedir.

İşçinin ücretinin ve işgücü maliyetinin artması, patronun kârının azalması anlamına gelir.

İşçinin belirli bir ücret karşılığında daha kısa süre çalışması, patronun aynı işi yaptırabilmesi için daha fazla işçi çalıştırması sonucunu doğurur.

Bu nedenle, ücret, çalışma süresi, iş güvencesi, söz hakkı ve işçi sağlığı konularında çıkar çatışması, sınıf mücadelesi vardır.

Bu ilişki, çeşitli araçlarla düzenlenir.

İşçi Sınıfının Çalışma Koşulları Hangi Araçlarla Düzenlenir?

Bireysel iş sözleşmesi, işçinin tek başına kendi işverenine yaptığı anlaşmadır.

Takım sözleşmesi, bir grup işçi adına bir işçinin (takım kılavuzu) işverenle yaptığı anlaşmadır.

Toplu iş sözleşmesi, işçilerin üyesi bulunduğu bir sendikanın, işverenle veya işverenin üyesi bulunduğu işveren örgütüyle yaptığı anlaşmadır.

Teşmil, Bakanlar Kurulu'nun bir işyerindeki toplu iş sözleşmesini diğer işyerlerindeki sendikasız işçilere uygulamasıdır.

Anayasa, kanunlar, kanun hükmünde kararname, bakanlar kurulu kararları, tüzükler, yönetmelikler, yargı kararları da bu konularda düzenleme getirir.

Ancak ülkeler yalnız başlarına değildir. Başka ülkelerle de ekonomik ve siyasi ilişkiler içindedir.

Eğer bir ülke başka ülkeleri sömürüyorsa, bu sömürü sayesinde ülkesinde toplumsal sınıflar arasında paylaşılacak pastayı büyütür ve işçi sınıfına daha fazla pay verebilir.

Eğer bir ülke başka ülkeler tarafından sömürülüyorsa, bu sömürü nedeniyle ülkesindeki toplumsal sınıflar arasında paylaşılacak pasta küçülür ve bundan en fazla zararı da işçi sınıfı görür.

Ülkelerin ve bir ülkedeki toplumsal sınıfların elindeki toplam kaynağı değerlendirirken, ülkeler arasındaki sömürü ilişkisi göz ardı edilirse kapitalizmin sömürü mekanizması anlaşılabilir.

19. yüzyılın ilk yarısında, başta İngiltere olmak üzere, kapitalist ülkelerde çok yoğun bir işçi sömürüsü vardı. İşçilerin çalışma ve yaşama koşulları çok kötüydü. Ortalama ömür 40 yaşın altına düşmüştü.

İşçiler de 19. yüzyılın ortalarına kadar bu çok kötü çalışma ve yaşama koşullarına çok sert tepki gösterdiler. Ayaklanmalar örgütlediler. Fabrikaları ve büyük çiftlikleri tahrip ettiler. Büyük gösteri ve yürüyüşler yaptılar. Yenildiler; ancak bu mücadeleden galip çıkan sermayedar sınıf da bu sınıf mücadelesinden çok büyük zararlar gördü.

Sermayedar sınıf, yaşadıklarından dersler çıkardı.

Sermayedar sınıf, kârını artırmak için kendi ülkesindeki işçiyi daha fazla sömürmeye çalışmak ve böylece onun düşmanlığını kazanmak yerine, kendi işçisinin gücünü de arkasına alarak başka ülkelerin halklarını sömürmeye başladı.

Ayrıca Türkiye tarafından onaylanmış uluslararası sözleşmeler de çalışma koşullarını düzenleyebilir.

Peki, çalışma koşulları bilimsel olarak belirlenmez mi?

Hayır.

Peki, "adil bir ücret" yok mudur?

Yoktur.

O zaman yukarıda belirtilen araçlarla ücretler, çalışma süresi, iş güvencesi, söz hakkı, işçi sağlığı, sosyal güvenlik konuları nasıl belirlenir?

Ülkede mevcut kaynaklara, toplumsal sınıfların karşılıklı güçlerine ve devletin ve sermayedar sınıfın işçi sınıfının gücünden çekinip çekinmediğine göre.

Şimdi bunlara teker teker bakalım.

Ülkenin Kaynakları İşçi Sınıfının Çalışma Koşullarını Nasıl Etkiler?

Bir ülke, üretken gücüne bağlı olarak, her yıl belirli bir değer veya ekonomik artıyı yaratır. Bu değer de toplumsal sınıflar arasında bölüşülür.

Eğer ülkenin teknolojik düzeyi geriyse, eğer ülkede bir ekonomik buhran yaşıyorsa, paylaşılacak değer küçüktür. Bunu, toplumsal sınıflar arasında paylaşılacak bir pasta olarak da düşünebilirsiniz. Küçük pastanın bölüşümünde çok kavgalı olur.

Eğer ülkenin teknolojik düzeyi ileriye, emek üretkenliği yüksekse, ekonomi refah evresindeyse, paylaşılacak pasta büyüktür.

Böylece hem kendi ülkesindeki sınıf mücadelesini büyük ölçüde engelledi, hem de başka ülkeleri sömürürken kendisine güçlü bir destek buldu.

Bu nedenle, günümüzde emperyalist ülkelerde kapitalistin kârının bir kaynağı kendi çalıştırdığı işçilerin ürettiği ve kendisinin el koyduğu artıktır. Ancak kârının daha büyük bölümü, başka ülkelerin halklarının sömürülmesinden kaynaklanmaktadır.

İş böyle olunca, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfları kapitalizmin mezar kazıcısı olmaktan çıktı, kapitalizmin ve emperyalizin destekçisi veya payandası haline geldi.

Bu nedenle, emperyalist sömürü dikkate alınmadan, bir ülkede işçi sınıfının çalışma ve yaşama koşullarının nasıl belirlendiği anlaşılabilir.

İşçi Sınıfının ve Sermayedar Sınıfın Karşılıklı Güç Dengeleri Nasıldır?

İşçi sınıfının çalışma ve yaşama koşullarının belirlenmesinde bir ülkenin elindeki kaynaklardan sonra ikinci unsur, sermayedar sınıfın ve işçi sınıfının karşılıklı güç dengeleridir.

Kapitalist düzende, "ben haklıyım, haklıysam hakımı isterim" anlayışı yaygındır.

Kapitalist düzende, "ben güçlüyüm, gücüm kadar hak isterim" anlayışı geçerlidir.

Ücretliler arasında çok yanlış ve yaygın bir kanı vardır: "Verilen hak geri alınmaz," derler.

Böyle bir anlayış temelden yanlıştır.

İşçi sınıfı ile sermayedar sınıf arasında çalışma ve yaşama koşulları konusunda bir denge kurulur. Ancak bu denge, o günkü kaynak olanaklarına ve karşılıklı güç dengesine göre kurulmuştur. Halbuki ülkedeki kaynaklar çeşitli nedenlerle sürekli değişim içindedir. Karşı karşıya bulunan iki toplumsal sınıfın güçleri de sürekli olarak değişir. İş böyle olunca, belirli bir andaki duruma göre belirlenen hak ve özgürlükler, sürekli değişime açıktır. Güçlenen taraf, hakları kendi lehine değiştirmek ister. Bu nedenle sınıf mücadelesi sürekli ve devamlıdır. Örneğin, Türkiye'de 12 Eylül Darbesi öncesinde parlamenter düzen içindeyken kurulan bir denge, 12 Eylül Darbesi sonrasında sermayedar sınıf lehine bozulmuş ve işçi haklarında önemli kayıplar yaşanmıştır. Bu nedenle, "verilen hak", eğer onu koruyacak gücünüz yoksa, geri alınır.

İşçi sınıfının gücünü belirleyen çok sayıda etmen vardır.

İşçilerin sayısı ve nüfus içindeki oranı nedir?

İşçiler kaçınıcı kuşak işçidir? İşçilerde sınıf bilinci gelişmiş midir?

İşçiler belirli işletmelerde ve bölgelerde yoğunlaşmış mıdır?

İşçilerin ücret dışında yan geliri var mıdır?

Son dönemde işçi ücretlerinde ve işçilerin diğer alanlardaki haklarında bir kayıp yaşanmış mıdır?

İşçi ücretleri, milli gelir artışına uygun bir biçimde yükselmekte midir?

İşçilerin örgütlenme düzeyi nasıldır? Sendikalaşma anlayışı, düzeni ve biçimi nasıldır?

20

nemlerde ücretlilerin örgütlenmeye veya eylemlere ihtiyaç duymadan iyi çalışma koşullarına sahip olabilmemesinin nedeni, yetersiz vasıflı işgücüdür.

Ancak günümüzde vasıflı ücretli işgücü fazlasıyla vardır.

İşçi sınıfı, çalışma koşullarını korumak ve iyileştirmek için eylem yapabilir. İş yavaşlatma, iş durdurma, işyeri işgali ve yasal grev türü eylemler üretimi ve hizmet sunumunu etkiler. Özellikle bankacılık, enerji ve haberleşme alanlarındaki iş durdurmaları, sistemi felç eder. Bu alanlarda çalışan ücretlilerin katıldığı bir genel grev, amacına ulaşır.

Miting ve yürüyüş gibi eylemler, başarılı olursa gövde gösterisidir; yetersiz kahrına güçsüzlük gösterisine dönüşür.

İmza toplama, kamuoyunun dikkatini çekmeyi amaçlayan ilginç eylemler de genellikle pek etkili olmaz.

İşçi sınıfının bir de tüketici olarak gücü vardır. İşçi sınıfı nüfusun yüzde 70'ini oluşturuyorsa, tüketicilerin de büyük bir bölümünü oluşturuyor demektir. İşçi haklarını ihlal eden şirketlerin ürünlerinin boykot edilmesi; işçi haklarına saygılı işyerlerinin ürünlerinin tercih edilmesi bu gücün etkili bir biçimde kullanılmasıdır.

İşçi sınıfının en önemli gücü, siyasal güçtür. Sınıf kimliği ve bilinci ile hareket eden işçilerin siyasal alandaki güçlerini belirli bir siyasal partide birleştirmeleri, son derece önemlidir. Hayatın her alanını siyaset belirler. İşçi sınıfını siyasetten uzak tutmaya çalış-

22

Sendikalar dışında dernek, vakıf, platform örgütlenmeleri var mıdır?

İşçiler hangi siyasi partileri desteklemektedir?

İşçilerin miting, yürüyüş, grev, iş durdurma, iş yavaşlatma, vb. deneyimleri nasıldır?

İşçiler arasında dayanışma alışkanlığı gelişmiş midir?

Ülkede parlamenter demokrasi işlemekte midir?

Bu etmenlere başkaları da eklenebilir.

Diğer taraftan sermayedar sınıfın gücü ve etkisi de benzer etmenlere göre değerlendirilmelidir.

Bu nedenle, "işçiyiz, haklıyız, kazanacağız" sloganı pek geçerli değildir. İşçi sınıfı, ülke kaynaklarının mevcut durumunda, gücü kadar hak alır.

Sermayedar sınıf ve hükümetler işçi sınıfının gücünün farkındaysa ve bu güçten çekiniyorsa, hak alınabilir. Ancak eğer işçiler bağırıp çağırırsa bile etkili bir güç değillerse, bu çabalar işe yaramaz. Sermayedar sınıf, camının yanacağına inanırsa geri adım atar. Yoksa kuru gürlüğe pabuç bırakmaz.

İşçi sınıfı her zaman gücü kadar hak alır. Bu güç bazı durumlarda eylemdir, bazı durumlarda yeterli işçi bulunmamasıdır, bazen de siyasal güç veya tüketici olarak güçtür.

İşçiler Güçlerini Nasıl Kullanır?

Ücretlilerin sayısı azsa veya belirli özelliklere sahip ücretli kolayca bulunamıyorsa, işçiler güçlüdür. Sermayedar sınıf bu nedenle hep belirli miktarda işsiz yedekte tutulmasından yanadır. Türkiye'de bazı dö-

21

şan hareketler, işçi sınıfını sermayedar sınıfın siyasetine alet etmek isteyenlerdir. İşçi sınıfı, sınıf çıkarlarını koruyan ve vatanın birliğini/bütünlüğünü savunan siyasal partide örgütlenmelidir. Emperyalizme karşı ancak güçlü bir devletle ve etkili bir siyasal partiyle direnilebilir.

Sendikal Mücadele Yeterli Değil mi?

Sendikalarda örgütlenme ve sendikalar aracılığıyla mücadele önemlidir; ancak yeterli değildir. Günümüzde Türkiye'deki sendikaların büyük bölümü, vatan savunmasının, Türkiye'nin bütünlüğünün korunması mücadelesinin dışındadır. Bazı sendikalar ise bölücülerle ve cumhuriyet düşmanlarının denetimini altındadır.

Ayrıca sendika-içi demokrasi birçok örgütte yoktur. Sendikacılık genellikle iyi para getiren bir meslek olarak anlaşılmaktadır. Bazı sendikacılara ilişkin yolsuzluk iddiaları ayyuka çıkmıştır. Bazı sendikacılar hakkında yolsuzluk soruşturmaları veya davaları sürmektedir. Yerli ve yabancı istihbarat örgütleri bazı sendikacıları avuçlarına almışlardır. Zaten 17 milyon aşkın ücretlinin, işçi ve kamu çalışanları sendikalarında örgütlü kesimi 2 milyonun biraz üstündedir.

Küresel Direniş ve Enternasyonalizm mi,

Anti-Emperyalist Milli Mücadele mi?

Türkiye'de işçi sınıfının sorunlarının çözümü, emperyalizme karşı mücadeleden, vatan savunmasından geçmektedir. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, kendi sermayedar sınıflarının ve devletlerinin emperyalist politikalarını destekleyerek hak elde etmektedir. Ge-

23

lişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıfları, kapitalizmin ve emperyalizmin destekçileri, payandalardır. Günümüzde İngiltere, A.B.D., Almanya, İsveç, Norveç, Danimarka, Fransa, Japonya, Kanada gibi emperyalist ülkelerin işçi sınıfları eylem yapmamaktadır. Onların hak alma yolları, emperyalizmi desteklemektir. Amerika'nın 1965 yılında Vietnam'a saldırısını Amerikan işçi sınıfı desteklemiştir. Amerika ve İngiltere'nin 2003 yılında Irak'a saldırısını da bu ülkelerin işçi sınıfları desteklemiştir.

Günümüzde işçi sınıfı enternasyonalizmi gibi bir anlayış söz konusu değildir. Türk işçisine Alman veya Fransız işçisinden hayır gelmez. Türk işçisinin dostu, emperyalizme karşı mücadele eden yerli emekçi sınıf ve tabakalardır.

Ücret Dışında Yan Gelirleri Olan İşçi Genellikle Nasıl Davranır?

İşçilerin gücünün belirlenmesinde önemli etmenlerden biri, yan gelirler konusudur.

Sıradan bir işçi ancak mecbur olduğunda, mücadele etmekten başka çaresi kalmadığında mücadeleyi kabullenir. Köyden henüz yeterince kopmamış ve hâlâ köyden bir parça geliri olan veya köyde oturmayı sürdüren bir işçinin mücadele eğilimi düşüktür. Günümüzde bu durumda olan bazı işçiler, sigortalarının yapılması koşuluyla, asgari ücretin altında bir ücretle bile çalışmayı kabullenebilmektedir.

Köyde kendi evinde oturduğu için kira ödemeyen, suya para vermeyen, bahçesinde yetiştirdiği bazı ürünleri tüketebilen ve hatta satarak ek bir gelir elde

Bu 78 milyonluk toplam nüfusun yaklaşık 21 milyonu 15 yaşın altındaki çocuklardır. Türkiye'de 15 yaşın altındaki çocukların çalıştırılması (çok özel bazı durumlar dışında) yasaktır. Bu nedenle bu kesim işgücü hesaplarının dışında tutulmaktadır. Ancak giderek artan sayıdaki çocuğun özellikle işçi olarak çalıştığı bilinmektedir.

15 ve daha yukarı yaşlardaki kişilerin sayısı 57 milyondur.

Bu 57 milyonluk kitlenin yarısı çalışmamaktadır ve çalışma niyetinde değildir. Öğrenciler, ev kadınları, emekliler, engelliler, iş aramayan işsizler bu gruptadır.

Geride kalan 29 milyonluk kitle, ülkemizin işgücünü oluşturmaktadır. Bu işgücünün 3,0 milyonu işsizdir. Geriye kalan 26 milyonun 17,4 milyonu (yüzde 67,2) ücretlidir; işçidir, memurdur, sözleşmeli personeldir, geçici personeldir.

Ücretlilerin oranı 1950 yılında yüzde 10, 1965 yılında yüzde 23, 2004 yılında yüzde 55 idi. Resmi rakamlara göre bu oran günümüzde 67,2'dir. Çalışan her dört kişiden neredeyse üçü, işgücünün bir işverene satarak elde ettiği ücret veya gelire hayatını kazanan bir insandır.

Türkiye'de ücretlilerin veya işçi sınıfının veya geçimini işgücünü satarak kazananların gerçek oranı bu rakamın da üstündedir. Öğrenci, emekli, engelli, ev kadını gibi gözükmeyen işgücünün dışında tutulan birçok kişi, kayıtdışı bir biçimde işçi olarak çalışmaktadır.

İşsizler de esasında işçi sınıfının unsurlarıdır. "İş-

edebilen, küçük de olsa bir tarladan mahsul kaldıran, fabrikaya işyerinin servisiyle gidip gelen, öğlen yemeğini fabrikada yiyen sigortalı bir işçi, kolay kolay mücadeleye girmemektedir. Bu işçilerde işçilik bilincinin ve sınıf bilincinin gelişmesi de zaman alır.

Kafalardaki Yanlış "İşçi" Resmi Nasıldır?

İşçilerin önemli bir bölümünün kafasında yanlış bir "işçi" resmi vardır.

Bu yanlış "işçi" resminde vücudu bol kaslı ve küçük kafalı bir işçi elindeki balyozla bir yerlere vurur.

"İşçi"yi beden çalışmasıyla veya mavi yakalı işçilerle özdeşleştirme yanlış son derece yaygındır. Bu nedenle birçok beyaz yakalı işçi ve özellikle yukarıda sözü edilen bazı mesleklerden kişiler kendilerini kesinlikle "işçi" olarak kabul etmezler. Örneğin, memurların çok büyük bölümü kendilerini işçi sınıfı içinde saymaz.

Kapitalizmin derinleşen genel krizi ve Türkiye'de yaşanmakta olan krizin daha geniş kesimleri etkilemesi, insanların sorunlarının çözümünde sınıf dayanışmasına duydukları ihtiyacı artıracak, bu ihtiyaç arttıkça da sınıf bilinci ve kimliği gelişecektir.

Türkiye'de İşçi Sınıfı

Nüfusun Ne Kadarını Oluşturuyor?

Türkiye'de işçi sınıfı günümüzde gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70'ine ulaşmıştır.

Günümüzde Türkiye'de sivil nüfusun sayısı yaklaşık 78 milyondur.

siz", işgücünü satmak isteyen ve ancak işgücünü satma olanağı bulamamış kişidir.

Küçük Burjuvazi Nasıl İşçileşiyor?

1950'li yıllardan 1980'li yıllara kadar kırsal kesimde tütün, şeker pancarı, çay, fındık ve benzeri ürünler yetiştiren ve hayvancılık yapan küçük köylüler, büyük miktarda devlet desteğinden yararlanıyorlar ve giderek zenginleşiyorlardı.

Ancak 1980'li yıllarda başlayan ve 1990'lı yıllarda hızlanan bir süreçle bu politikalar temelden değişti. Devlet, köylüye verdiği desteği büyük ölçüde ortadan kaldırdı. Ayrıca özelleştirmeler de küçük köylülerin yoksullaşmasına yol açtı. Et ve Balık Kurumu, Yem Sanayi ve Süt Endüstrisi Kurumu gibi işletmeler özelleştirilip bunların köylüye verdiği destek ortadan kalkınca, hayvancılık büyük darbe yedi. Tekel'in özelleştirilmesiyle tütün üreticileri çöktü. Devletin belirli ürünleri destekleme politikasından da büyük ölçüde vazgeçildi. Bu büyük politika değişiklikleri sonucunda köylüler yoksullaştı ve mülksüzleşti. Köyde geçinemeyen köylü, toprağını satarak şehre göç etti ve işçi sınıfının saflarına katıldı.

Bankaların köylülere bol miktarda kredi kartı dağıtması, tüketici kredisinden yararlandırması ve tarımsal kredi vermesi de, köylüyü borçlandırdı ve toprağını satmak zorunda bıraktı.

Şehirlerde ise büyük sermayenin özellikle perakende ticarete girmesiyle birlikte bakkal, manav, kasap, kırtasiyeci, manifaturacı gibi işyerleri hızla kapanmaya başladı. Özellikle BIM, A101, Şok gibi mağaza zincirlerinin mahallelere dağılması, esnaf ve

sanatkarın tasfiye sürecini daha da hızlandırdı. İflas eden esnaf ve sanatkarın kendisi veya ailesinin diğer bireyleri de işçi sınıfının saflarına katıldı.

Bu süreçler, Türkiye'de küçük burjuvazinin (köylerdeki küçük üretici çiftçilerin ve kentlerdeki esnaf-sanatkarın) büyük ölçüde tasfiyesini ve işçi sınıfının nicel olarak güçlenmesini getirmektedir. Bu süreç özellikle AKP'nin uyguladığı politikalarla son 12 yıllık dönemde iyice hızlandı. Bu hızlı işçileşme ilk başlarda yeni işçilerde bir anlayış değişikliğine hemen yol açmamakta, yeni işçileşen kesimler eski anlayışlarını bir süre korumaktadır. Ayrıca işçi sınıfına bu yeni katılımcılar henüz tam olarak mülksüzleşmemiş, köyüyle bağı bir ölçüde sürdüren, belki köyde yaşayıp işçilik yapmaya çalışan, belki satılan dükkanın birikimini bir süre harcayan insanlardır. Bu durumlar da işçilik bilincinin ve sınıf bilincinin gelişmesini geciktirmektedir. Ancak kesin olan bir şey, kapitalizmin kriz dönemlerinde bu bilinçlenmenin epeyce hızlı bir biçimde gerçekleştiğidir.

Sonuç

Türkiye'de işçi, memur, sözleşmeli personel, geçici personel olarak çalışan insan sayısı giderek artmaktadır.

Emperyalist sömürü, bu insanların yarattığı değer in önemli bir bölümünün başka ülkelere aktarılmasına yol açmaktadır.

Emperyalist güçler Türkiye'de düşük ücretli işçilere ürettirdikleri televizyonları, buzdolaplarını, elbiseleri, iç çamaşırları, vb. kendi ülkelerinin işçilerine ucuz olarak satabilmeyi istemektedir.

Emperyalist güçler, işçi sınıfımızı etnik kökenlerine ve inançlarına göre bölüp birbirine kırdırarak, işçi sınıfının gücünü azaltmaya çalışmaktadır.

Emperyalist güçler, Türkiye'yi ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ni bölgemizde taşeron olarak kullanmak istemektedir. Bundan en büyük zararı görececek olanlar, nüfusun yüzde 70'ini oluşturan işçi sınıfımızdır.

Emperyalist güçler, Türkiye'yi parçalamak, halkımızı birbirine düşürmek, Türkiye'de bir iç savaş çıkararak ülkemizi bir kan gölüne çevirmek istemektedir. Emperyalistlerin planları gerçekleşirse, kan gölünde boğulacak olanlar öncelikle işçi sınıfımızdır.

Bütün bu ve benzeri nedenlerle, vatanın bağımsızlığının ve bütünlüğünün savunulması ile işçi sınıfının mücadelesi aynı bütütün parçalarıdır.

Bağımsız bir ülkede yaşanmadan, vatanımız savunulmadan, işçi sınıfının çalışma ve yaşama koşulları düzeltilemez; can ve mal güvenliği, onuru, şerefi korunamaz.

İşçi sınıfı, bağımsız ve demokratik bir Türkiye yaratılması mücadelesine katılmadan, işçi sınıfının çalışma ve yaşama koşullarının ancak bu yolla iyileştirilebileceği anlaşılmadan, vatan mücadelesi başarıya ulaşamaz.

Günümüzde işçi sınıfının sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinin yolu, Türkiye'de Kemalist Devrim'in veya Türkiye'nin milli demokratik devriminin daha da geliştirilerek korunmasından geçmektedir.